

Ляшко Ю. О.,
магістрант ПВНЗ «Київський університет
культури»,
Науковий керівник: Тимцуник В. І.,
доктор з державного управління,
професор ПВНЗ «Київський університет
культури», м. Київ

ПРИНЦИПИ ОРГАНІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ

Публічне адміністрування – одна з ключових дисциплін, яка формує управлінську еліту для забезпечення взаємодії інтересів бізнесу, політики, громадянського суспільства з метою розробки та прийняття стратегічних рішень на базі використання сучасних інноваційних технологій. Публічне адміністрування (англ. «public management») – це регламентована законами та іншими правовими актами, діяльність суб'єктів публічного адміністрування, що спрямована на: прийняття адміністративних рішень; надання адміністративних послуг; здійснення внутрішнього адміністрування суб'єкта публічного адміністрування. Суб'єкт публічного адміністрування (СПА) – орган, установа, посадова особа, юридична особа, що уповноважені здійснювати публічне адміністрування[6].

Публічне адміністрування здійснюють відповідно до принципів (засад), закріплених Конституцією України. В сучасній юридичній літературі систему принципів державного управління, як правило, не розглядають. Проте слід зазначити, що будь-яка діяльність, а тим більш управлінська, має певну основу. Конституція України дозволяє віднести до принципів публічного адміністрування такі: відповідальності органів виконавчої влади (посадових осіб) за доручену справу перед людиною і державою; верховенства права; законності; участі громадян та їх об'єднань в управлінні; рівноправності громадян в управлінні; гласність [2].

Специфічні риси публічного адміністрування: загальносоціальний характер; підзаконний характер; юридично-владний, розпорядчий характер; організаційний зміст; цілеспрямованість, активний характер; постійна основа, безперервність.

Публічне адміністрування здійснюється на підставі принципів:

- 1) соціально-політичні: демократизм; участь населення в адмініструванні; рівноправність осіб; рівність усіх перед законом; законність; гласність; врахування громадської думки; об'єктивність;
- 2) організаційні принципи побудови апарату публічного адміністрування: галузевий, функціональний, територіальний;
- 3) організаційні принципи функціонування апарату публічного адміністрування: нормативність діяльності; єдиноначальність та

колегіальність; поділ адміністрування; відповідальність за свої рішення; оперативна самостійність [2].

Принцип відповідальності органів виконавчої влади (посадових осіб) за доручену справу перед людиною і державою впливає зі змісту статей 3, 17, 19 Конституції України тощо. Згідно зі ст. 3 Конституції держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження й забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави [1].

Органи виконавчої влади відповідальні перед Президентом України, підконтрольні й підзвітні Верховній Раді України в межах, передбачених статтями 85, 87 Конституції України, органам виконавчої влади вищого рівня, а також районним і обласним радам у межах, установлених законом. Рішення вищих органів є обов'язковим для нижчих згідно з розподілом їх повноважень. Взаємовідносини вищих і нижчих органів виконавчої влади здійснюються на основі субординації [6].

Принцип верховенства права в Україні закріплений у ст. 8 Конституції [4]. Відповідно до нього Конституція України має найвищу юридичну силу, а її норми є нормами прямої дії. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України й повинні відповідати їй. Принцип законності безпосередньо пов'язаний з принципом верховенства права і з нього випливає, а також базується на положеннях Конституції України, згідно з якими Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Органи державної влади й органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень і у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [4].

Принципи публічного адміністрування та суб'єкти публічного адміністрування в своїй діяльності керуються такими принципами:

- верховенства закону. Цей принцип означає, що повноваження суб'єкта публічного адміністрування на здійснення публічного адміністрування повинні бути встановлені в законах, а діяльність здійснюватиметься на викладених в цьому Законі юридичних підставах. Адміністративні акти, пов'язані із здійсненням прав і обов'язків осіб, у всіх випадках повинні бути засновані на законах;
- об'єктивності. Цей принцип означає, що прийняття адміністративного рішення та інші офіційні дії суб'єкта публічного адміністрування повинні бути неупередженими та об'єктивними;
- пропорційності. Цей принцип означає, що масштаб адміністративного рішення та засоби його здійснення повинні відповідати необхідним і обґрунтованим цілям адміністрування;
- службового співробітництва. Цей принцип означає, що суб'єкти публічного адміністрування при підготовці адміністративних рішень при необхідності надають один одному необхідну інформаційну та іншу допомогу;

- ефективності. Цей принцип означає, що суб'єкт публічного адміністрування при прийнятті та здійсненні рішень виділені йому ресурси використовує економно, досягає результатів з найменшими витратами;
- субсидіарності. Цей принцип означає, що рішення суб'єктів публічного адміністрування повинні прийматися і здійснюватися на тому рівні системи публічного адміністрування, на якому вони є найбільш ефективними [5].

На основі пізнання і використання законів управління формуються принципи управлінської діяльності як керівні ідеї, вихідні положення, що дозволяють формувати систему управління і підбирати сукупність методів, необхідних для досягнення поставлених цілей.

У зв'язку із загальним розвитком суспільства, його демократизацією, практично в усіх державах спостерігається певний конфлікт між відносно сталою та консервативною організацією публічної влади та еволюційними тенденціями, які призводять до формування інститутів громадянського суспільства. Найбільшого значення у цьому плані набуває розвиток інституту місцевого самоврядування, наділення його дієвими механізмами функціонування, що призводить до загальної демократизації суспільства та запровадження в державі громадянського суспільства [1].

В процесі здійснення децентралізації публічної влади обов'язково виділяються відповідні рівні організації публічної влади – центральний і місцевий. Останній розділяється на безпосередньо місцевий і регіональний - проміжний між місцевим рівнем організації публічної влади і центральним. У процесі децентралізації публічної влади кожен рівень характеризується сферою виключних повноважень та компетенцій, а також системою гарантій, зокрема, державних, від несанкціонованого втручання інших рівнів у законну реалізацію сфери виключних повноважень [1].

Суб'єкти публічного адміністрування в своїй діяльності керуються такими принципами: верховенства закону; об'єктивності; пропорційності; службового співробітництва; ефективності; субсидіарності; «одного вікна» [5].

Діяльність із здійснення публічного адміністрування передбачає виконання процедур та операцій, які можуть бути поєднані відповідно до рівня ієрархії та особливостей об'єкта управління. У зв'язку з цим можна виділити системи технологій публічного адміністрування на рівні держави (виконання зовнішніх і внутрішніх функцій, діяльність та взаємодія гілок влади, прийняття державних нормативно-правових актів, регулювання макроекономічних, соціальних та інших загальнодержавних процесів), на рівні регіону (контроль з додержанням норм Конституції та законів України, регулювання соціально-економічного розвитку територій, взаємодія органів державного управління та місцевого самоврядування), а також на районному та базовому рівнях суспільного управління [3].

Усі зазначені процеси здійснюються конкретними людьми у певних установах, тому наведений перелік має бути доповнений розгалуженою системою технологій виконання управлінських процедур в усіх органах публічного адміністрування

Список використаних джерел:

1. Босак О. З. Становлення та розвиток системи публічного управління в Україні // Реформа публічного управління в Україні: виклики, стратегії, майбутнє : монографія / О.З. Босак / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; відп. редактор І. А. Грицяк. - К. : К.І.С., 2009. – 240 с.
2. Вплив публічного управління на сучасні процеси суспільного розвитку. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2015/2015_02\(25\)/7.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2015/2015_02(25)/7.pdf).
3. Дзюндзюк В.Б. Публічне адміністрування в Україні: [навч. посібник] / [за заг. ред. д-ра ф. наук, проф. В.В. Корженка, к.е.н., доц. Н.М. Мельтюхової] – Х. : Вид-во ХарРІ НАДУ «Магістр», 2011. – с. 306.
4. Конституція України [Текст] : [закон України № 254к/96-ВР від 28.06.1996 р.] /Українська Правнична Фундація. –К. : Право, 1996. – 124 с.
5. Принципи публічного адміністрування. [Електронний ресурс] Принципи публічного адміністрування. – Режим доступу: <https://studfiles.net/preview/5433235/page:15/>
6. Публічне адміністрування. Концептуальні основи публічного адміністрування. [Електронний ресурс] Публічне адміністрування. Концептуальні основи публічного адміністрування. – Режим доступу: https://pidruchniki.com/75087/menedzhment/publiczne_administruvannya

Макушева С.П.,

студентка 4 курсу факультету педагогіки та психології Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського;
Науковий керівник: Опанасенко Л.А.
Миколаївський національний університет імені В. О. Сухомлинського,
м. Миколаїв

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ТВОРІВ МИСТЕЦТВА У РОБОТІ СУЧАСНОГО ПСИХОЛОГА

У роботі сучасного психолога використовується розмаїття технологій і методів, які інтенсивно змінюються і розвиваються. Інструменти професійної